

Napraforgó

Az utóbbi hónapok egyik legelfogadhatóbb regényadaptációját láthattuk, Horváth Z. Gergely — aki a forgatókönyv írója és egyben a film rendezője —, több helyütt ráérezett Krúdy Gyula különleges hangulatú, külön-törvényű világára: az elmúlt idők romantikus, nosztalgikus felidezésére. Ezért változtatott — anélkül, hogy a regény szellemétől eltávolodott volna — a szereplők arányain, lett Pistoli, a tévéfilm központi alakja.

Krúdy szülőföldjéről, az olyannyira szeretett nyírségi tájról „hozta” hőseit: a magányos, keserű szájjú embereket, a mindenbe belefáradt, elszürkült vidéki kisbirtokosokat, akik nem értették az új világot, s akik múltjukban élnek, számukra az élet csupán kézlegyintés. Mellettük bontakozik ki az erősen karakterisztikus figura: a hetvenkedő, iszákos, nyírségi Falstaff, a múlt romjain; jelenben vezető Pistoli. A regény cselekményét (bár köztudott: Krúdy regényeinek alig vagy egyáltalán nincs cselekménye), a rendezés tovább bontotta és bizonyos értelemben tovább sűrítette. Ezáltal az oly sokszor kifürkészhetetlen lelkiállapotukra több fény vetült — ezek vetületében önrontó cselekedeteiket, cselekedeteik indítékát is sikerült megvilágítania.

A főszerepekben olasz színészeket láthattunk. Közülük Mario Maranzana közelítette meg — bár ő is adós maradt az árnyaltabb szerepformálással —, a Krúdy-hősök világát. Sajnos, sem Carla Romanelli, sem pedig Paola Pitagora nem jutott tovább a külsőségeknél. Mellettük egy-egy rövid jelenethen Míté Éva, Medanesi Maria és Szemes Mari jó rajzolatú alakításai csak dícsérendők. Darvas Iván, Lukács Sán-

dor és villanásnyi szerepében Mensáros László akárha a regény lapjai közül léptek volna a képernyőre.

Mátai Györgyi